USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. R.**, proti žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 2**, se sídlem Francouzská 19, Praha 2, týkající se řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2017, č. j. 5 A 70/2017 – 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se před Krajským soudem v Praze domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, který spatřuje v rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 2 na rok 2014. Po postoupení věci příslušnému Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud"), tento soud žalobu odmítl pro nepřípustnost usnesením ze dne 6. 9. 2017, č. j. 5 A 70/2017 – 17 (dále jen „napadené usnesení"). Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále „stěžovatel") svým charakteristickým způsobem „formulářovou" a jinak bezobsažnou kasační stížnost namítající 1) nezákonnost, 2) podjatost, 3) zmatečnost, 4) trestnou činnost úředních osob, 5) nulitu všech úkonů, 6) nicotnost všech úkonů, a požádal o ustanovení zástupce, osvobození od soudních poplatků a prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti.

[2] Nejvyšší správní soud vyhodnocuje okolnosti, za nichž stěžovatel podává u soudů návrhy na zahájení řízení a kasační stížnosti, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně v případě jiného stěžovatele rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá „práva" uplatňuje zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 – 13). Z evidence zdejšího soudu je patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede vysoké množství sporů,

přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů, či spíše bezobsažných tvrzení ve výše popsané formulářové podobě.

[3] Nejvyšší správní soud nerozhodl samostatně o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů, protože při předběžném posouzení zjistil, že i v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“ a kasační stížnost zjevně nemá žádnou naději na úspěch. Řízení o kasační stížnosti by se tak naprosto bezúčelně prodlužovalo, jelikož je zřejmé, že stěžovatel by po zamítnutí svých žádostí ani na výzvu soudu soudní poplatek nezaplatil a povinné zastoupení nedoložil.

[4] K tomu je třeba doplnit, že nynější spor se žádným způsobem nedotýká stěžovatelovy životní sféry a jeho smyslem je výhradně samotné vedení sporu. Z předchozí rozhodovací praxe zdejšího soudu již musí být stěžovateli známo, že kasační stížnost představuje zjevně bezúspěšný návrh, neboť bylo již judikováno, že rozvrh práce soudu není soudně samostatně přezkoumatelný, a to ani prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Jak Nejvyšší správní soud uvedl naposledy v rozsudku č. j. 2 As 182/2017 – 102 ze dne 20. 9. 2017 (týkajícím se téhož stěžovatele), *má-li účastník soudního řízení za to, že bylo porušeno jeho právo na zákonného soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) v důsledku toho, že v jeho věci byl uplatněn rozvrh práce soudu, který nevyhovuje zákonným a ústavním požadavkům kladeným na tento druh aktu, nejsou k ochraně tohoto jeho práva povolány soudy ve správním soudnictví prostřednictvím soudního řízení správního, jehož meritem by bylo posuzování zákonnosti či ústavnosti dotčeného rozvrhu práce. Právu na zákonného soudce totiž poskytují ochranu obecné soudy jedině k námitce účastníka předchozího řízení vznesené v řízení o opravném prostředku proti soudnímu rozhodnutí.* Právo účastníka řízení na zákonného soudce je tedy dostatečně chráněno zákonnými prostředky v rámci příslušného řízení, které takový účastník vede (srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 2769/15).

[5] Nejvyšší správní soud proto stěžovatelovu kasační stížnost *a limine* odmítá pro vady podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[6] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 25. října 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu